

[Marianne Bentsen-Pedersen]

penge til uddannelse fremfor at bruge dem til arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det var lidt generelt om besparelserne. Om besparelserne på de enkelte områder skal jeg henvise til, at hr. Steen Folke primært vil tage sig af besparelserne på universiteterne, og at fru Ebba Strange primært vil tage sig af besparelserne inden for Danmarks lærerhøjskole. Når jeg derfor i mit indlæg ikke siger ret meget om disse institutioner, så er det ikke, fordi jeg mener, at det er mindre væsentligt, men fordi vi har valgt at fordele opgaverne.

Seminarierne er det område, hævder ministeren, hvor det har været lettest at spare. Det er måske, fordi man her står med Danmarks Lærerforening i hånden. Jeg mener, at Danmarks Lærerforening har taget fejl og har taget ensidige hensyn til deres løn fremfor at tage hensyn til deres arbejdsmiljø. Jeg mener også, de har taget fejl, for jeg mener ikke, at man kan ændre lærernes løn uden at ændre alle offentligt ansattes løn – med det stive lønsystem, vi har. Derfor mener jeg, at man har prioriteret forkert.

Nedskæringerne af antallet af linjehold er efter min mening direkte i strid med det folkeskoleforlig, som vi selv har deltaget i. Den nye folkeskolelov er baseret på tilvalg, og de fag, som skal være tilvalgsfag, bliver nu indskrænket på seminarierne. De færreste kan vel forestille sig, at der er seminarier, hvor man ikke kan få dansk som linjefag. Man kan vel ikke forestille sig, at der ikke tilbydes matematik eller engelsk. Nej, indskrænkningerne vil komme til at ramme formning og musik og andre kreative fag, og de vil komme til at ramme de praktiske fag, hvor de elever, der har det bedre, når de har tingene imellem hænderne, kommer i klemme, enten fordi de fag, de kan opnå succes i, er forsvundet, eller fordi de lærere, der underviser i fagene, ikke er uddannet til det og derfor ikke kan præstere en rimelig undervisning.

Jeg giver egentlig ikke så meget for al den tale, vi i foråret havde om restgruppen. Det skete i forbindelse med beslutningsforslaget om ungdomsuddannelserne, hvor der skulle gøres en særlig indsats for, at de ikke blev tabere i samfundet. Hvorfor skal deres muligheder i folkeskolen først forringes, for at vi derefter skal gøre en særlig indsats for dem gennem ungdomsuddannelserne? Vi, der er pædagoger, ved i hvert fald, at jo før man

får de unge mennesker til at befinde sig godt i uddannelsessystemet, jo større er chancen for, at de kommer igennem uden alt for mange uheld. Hvis vi først lader dem få nederlag på nederlag i folkeskolen og oven i købet fratager dem mulighederne for succes, så er der meget få chancer for, at de vil modtage de tilbud, vi kan stille op i form af ungdomsuddannelser, om vi så laver nok så mange krumspring. Jeg siger ikke, det bliver for sent, men mulighederne for succes er jo større, jo før i uddannelsessystemet vi satser.

Det var nogle af konsekvenserne for folkeskolen. Men også på selve seminarierne har det naturligvis konsekvenser ud over, at der skal fyres seminarielærere. Det vil være de seminarier, der ligger tæt, der har størst mulighed for at overleve, for det er her, de studerende har mulighed for at køre fra det ene seminarium til det andet for at få deres linjefagsbehov opfyldt. Det betyder, at mange seminarier og især seminarier i tyndtbefolkede områder, såsom Ranum Seminarium og Nissum Seminarium, vil få vanskeligere ved at få studerende. Det kan man så sige heller ikke gør noget, men det må jo blive en politisk beslutning. Noget af det, vi har ønsket, er imidlertid, at der skulle være et udbud af lærere de forskellige steder, og det kan det blive svært at få i de tyndtbefolkede områder. Vi har selv ønsket, at lærerne skal være ældre, når de påbegynder deres uddannelse, og det betyder naturligvis, at en del af dem har fået familie, når de er færdige. De har måske en kone eller en mand, der har været så heldig at få arbejde i området, og de har måske børn, som har været så heldige at få en institutionsplads. Derfor er de svære at flytte rundt med. På denne baggrund er det vigtigt, at vi bibeholder den spredning, der i dag er i seminariekapaciteten. Desuden er mange af de seminarier, der ligger i de små samfund, disse små samfunds eneste eksistensmulighed, såvel på det fysiske som på det kulturelle plan.

Den anden konsekvens af nedskæringerne på seminarieområdet er den nedskæring, der medfører indskrænkning fra 130 hold til 110 hold, eller sagt på en anden måde: der skal uddannes 450 lærere mindre pr. år. Her baserer man besparelsen på prognoser. Man hævder, at der vil blive alt for mange lærere, hvis man lader udviklingen køre. Det er da muligt, at der på længere sigt skal ske en af-